

levenspaadje" had haar nu eenmaal naar de Geldersche hoofdstad gevoerd en willens of onwillens moest zij zich dáár aan den kwellenden dwang der etiquette onderwerpen. Ze wreekte zich door het schrijven van „Het Land," waarin de stad tegen het platieland gewogen en te licht bevonden wordt.

Intusschen kreeg ze in Arnhem en omstreken vele goede hartelijke vrienden en opmerkelijk is het, dat ze op intiemen voet schijnt geweest te zijn met onderscheiden leden van den Gelderschen adel. Vooral werd ze bevriend met de familie van Baron van Spaen, op wiens landgoed Biljoen zij vrijen toegang had. De heerlijke omstreken van Arnhem werden haar ook eene onuitputtelijke bron van genot en als men nu nog bedenkt, dat ze in Ds. van den Berg een vriendelijke hulp vond bij haar letterkundigen arbeid, dan moet men erkennen, dat Elizabeth geen reden had zich over die verandering van woonplaats zoo bitter te beklagen. Ze werkte veel. Niet alleen trok ze vaak, gewapend met haar zakinktkoker, naar bosch en veld om indrukken op te doen, die te overdenken en op staan-den voet aan 't papier toe te vertrouwen, zonder zich daarbij in 't minst om Vondel's wijzen raad te bekreunen, maar ze las ook veel, vooral Nederlandsche en Hoog-

Zomerwerkplaats der schrijfster.

men en Betje Wolff's „Winterleven" noemt ze eenmaal, maar de dichteres van „Het Nut der Tegenspoeden" schijnt niet bij haar in gunst te staan, niettegenstaande de aan haar beiden eigen zucht tot bespiegelingen maken op verwantschap van geest schijnt te wijzen. Van Bellamy gewaagt ze niet, zoomin als van iemand uit zijn Utrechtschen kring. Toch, blijkens den vorm van vele harer gedichtjes — ze schreef gaarne blanke verzen — moet ze de zangen van Zelandus wel gekend hebben. Opmerkelijk is het, dat zij met geen woord rept van een dier dichters, welke in de eerste helft der 18de eeuw zoo uitermate bewierookt waren. De Feitama's, Hoogvliets, Pater's trokken haar niet aan; hun genre was volstrekt het hare niet, hunne ijskoude „hoogvliendheid" bevredigde haar eenvoudig warm gemoed niet. Maar wat ze zeker wel gekend en met sympathie gelezen heeft, is de lofzang door den Groninger Raadsheer Lucas Trip aangeheven op de „Kei, Blauwbesse en Vlieg."

duitsche auteurs.

Wat de eersten betreft, gaat ze echter niet verder terug dan tot Poot, wiens „Akkerleven" hoog in eere stond bij haar; bekendheid met Vondel, Hooft, of welken schrijver of dichter ook uit den tijd van Frederik Hendrik, bespeurt men in hare werken niet.

Met de gedichten van Van Alphen en van Voet toont zij zich zeer ingenomen